

عنوان مقاله:

بررسی مسوولیت مدنی کادر درمانی در حقوق ایران

محل انتشار:

اولین کنفرانس ملی پژوهش های نوین ایران و جهان در روانشناسی و علوم تربیتی، حقوق و علوم اجتماعی (سال: 1396)

تعداد صفحات اصل مقاله: 11

نویسندگان:

مرتضی صادقی - استاد، حقوق جزا و جرم شناسی، دانشگاه آزاد بروجن

روح الله کریمی ناغونی - دانشجوی کارشناسی ارشد، حقوق جزا و جرم شناسی، دانشگاه آزاد بروجن

خلاصه مقاله:

معالجه و درمان یک ضرورت عمومی و مورد نیاز اساسی افراد جامعه است که در آموزه‌های دینی هرچند با اخذ اجرت در ردیف عمل نیک و احسان به‌شمار آمده است، نجات جان بیمار نیازمند، دارای اهمیت زیادی است. با وجود این، اصل منع آسیب به اشخاص و لزوم حفظ سلامت آنان ایجاب میکند که جمع هر دو مصلحت با هم باشد. در این راستا در منابع فقهی عدم مهارت و تخصص در امر درمان و طبابت یا بیاحتیاطی و قصور، ضمانآور شناخته شده است و در ماده 495 قانون مجازات جدید موجب مسوولیت کادر درمان و کادر درمان شناخته شده است. در فرض عدم مهارت و عدم رعایت مقررات قانونی، مبنای مسوولیت کادر درمانی تقصیر آنان است و در صورتی که کادر درمانی دارای تخصص و تجربه و مهارت کافی باشند در منابع فقهی دو نظریه مطرح شده است. نظر مشهور این است که هرگاه درمان بیمار منجر به فوت یا زیان بدنی او شود کادر درمان و کادر درمان دخیل در آن، ضامن هستند اگرچه در این امر متبصر و دارای مهارت کافی باشند و معالجه با اذن بیمار یا ولی او باشد و کادر درمان را در هر حال ضامن میدانند

کلمات کلیدی:

مسوولیت مدنی، کادر درمانی، معالجه و درمان

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/693241>

